

Књига пророка Данила — сто осамнаесто

Пророчко упозорење Јерусалиму: симболички приказ догађаја последњег времена

Jeff Pippenger
2024-03-05

Седам година опомене, од 63. до 70. године, које је објављивао човек што је ишао „уздуж и попреко улицама Јерусалима, објављујући невоље које су имале доћи на град“, биле су предочене опоменом датом Јерусалиму током три и по године, најпре у Христовој служби, а потом три и по године у служби ученика. У претходним чланцима већ је показано да је уништење Јерусалима могло бити извршено на крсту, или касније, приликом каменовања Стефана, али је Божја дуготрпљивост одложила Његов суд над градом и народом.

„И на кога год падне, сатрће га у прах.“ Народ који је одбацио Христа ускоро је требало да види како су њихов град и њихов народ уништени. Њихова слава биће сломљена и расута као прах пред ветром. А шта је то што је уништило Јевреје? То је била стена на којој би, да су зидали, нашли своју сигурност. То је била презрена доброта Божја, одбачена правда, омаловажена милост. Људи су се поставили у противљење Богу, и све оно што је могло бити њихово спасење претворило се у њихову пропаст. Све што је Бог одредио за живот, они су нашли да им је на смрт. У Јеврејском разпињању Христа било је садржано разорење Јерусалима. Крв проливена на Голготи била је терет који их је повукао у пропаст за овај свет и за свет који долази. Тако ће бити и у велики дан на крају, када суд падне на оне који одбацују Божју благодат. Христос, њихова стена спотицања, тада ће им се показати као гора освете. Слава Његовог лица, која је праведнима живот, безбожнима ће бити огањ који прождире. Због одбачене љубави, презрене благодати, грешник ће бити уништен.“

„Многим илустрацијама и поновљеним опоменама Исус је показао какав ће бити исход за Јевреје ако одбаце Сина Божјега. Овим речима Он се обраћао свима у сваком веку који одбијају да Га приме као свога Откупитеља. Свака опомена односи се на њих. Оскрнављени храм, непослушни син, лажни виноградар, презриви зидари, имају свој пандан у искуству свакога грешника. Ако се не покаје, судбина коју су они нагостили биће његова.“ Чежња векова, 600.

Седмогодишње раздобље у којем је тај човек сведочио Јерусалиму било је, при првој опсади, подељено на два једнака периода од по хиљаду двеста и шездесет дана. Тих седам година представљало је разорење Јерусалима, а седам година Христове и ученичке службе представљале су почетак разорења Јерусалима, и Исус увек крај приказује почетком. Тих седам година такође су биле предзнаменоване „седам времена“ против северног царства, које је било подељено на два једнака периода од по хиљаду двеста и шездесет година.

Када Модерни Рим понови историју паганског и папског Рима, газећи дословни и духовни Јерусалим, и када Модерни Рим понови две историје два периода опомене које је дао човек

од године 63. до године 70, и када модерни Рим понови историју представљену двама периодима током којих су Христос и ученици улазили и излазили из Јерусалима три и по године, испољиће се два различита периода, премда у последњим данима „времена више неће бити.“

Последњи од та два периода јесте симболичних четрдесет и два месеца током којих савремени Рим извршава своје коначно прогонство верних, пошто његова смртна рана буде исцељена ускоро долазећим недељним законом. Тих симболичних четрдесет и два месеца јесте други од два периода и представља период извршног суда над савременим Римом. Том периоду претходи истражни суд над живима у лаодикејском адвентизму.

Човек који је изнео опомену дословном Јерусалиму умро је за време Титове опсаде. Није умро приликом разорења, него током опсаде која је претходила разорењу, јер ниједан хришћанин није погинуо у разорењу Јерусалима.

„Током седам година један човек је непрестано ишао горе-доле улицама Јерусалима, објављујући невоље које ће доћи на град. Данју и ноћу понављао је ову дивљу тужбалицу: ‘Глас с истока! глас са запада! глас од четири ветра! глас против Јерусалима и против храма! глас против младожења и невеста! глас против свега народа!’ — Ibid. Ово необично биће било је утамничено и ишибано, али се с његових усана није отео ниједан приговор. На вређање и злостављање одговарао је једино: ‘Тешко, тешко Јерусалиму!’ ‘тешко, тешко његовим становницима!’ Његов опомињући вапај није престајао све док није био убијен у опсади коју је прорекао.” Велика борба, 29, 30.

Тај човек је умро у опсади, али не у коначном разорењу, а коначно разорење представља завршетак времена милости и седам последњих зала. Стога је тај човек симбол поруке да се Јерусалим напусти при првој опсади. Хришћани су тада побегли, и у прве три и по године тај човек је био симбол групе која не умире у Јерусалиму, а у друге три и по године он је симбол последњих хришћана који умиру пре завршетка времена милости. У првом раздобљу он означава сто четрдесет и четири хиљаде, а у другом раздобљу од три и по године представља велико мноштво које умире током другог раздобља.

Поруку тога човека забележио је историчар, и она је била представљена са шест гласова. Када је најзад био утамничен, његова седма и последња порука била је „тешко, тешко“ Јерусалиму и његовим становницима. Први забележени „глас“ био је „глас са истока“, а његова последња порука била је „тешко“. Први елемент његове поруке и последњи елемент његове поруке био је библијски симбол који представља ислам, јер су ислам у Библији деца „истока“, и они су представљени „источним ветром“. Удвостручавање речи „тешко“ у његовој завршној поруци одражава крај Модерног Вавилона, када цареви земаљски три пута узвикују: „Авај, авај ономе великом граду.“ Грчка реч преведена као „авај“ у три стиха у осамнаестом поглављу Откривења преведена је као „тешко“ у осмом поглављу, тринаестом стиху.

И видех, и чух једнога анђела где лети посред неба, говорећи гласом великим: Тешко, тешко, тешко онима који живе на земљи, због осталих гласова трубе тројице анђела,

који још треба да затрубе! Откривење 8:13.

Човеково објављивање „тешко, тешко“ представља троструку примену трију тешкоћа, јер елементи прве Тешкоће, сједињени са елементима друге Тешкоће „ред по ред“, поистовећују елементе треће Тешкоће, као што три израза „јао, јао“ од стране царева земаљских у осамнаестој глави представљају трећу Тешкоћу, као што је утврђено првом и другом Тешкоћом. Почетак и завршетак човекове поруке представљали су у типу поруку ислама треће Тешкоће.

Први израз његове поруке био је глас са „истока“, а „исток“ је симбол ислама, али је то уједно и идентификација анђела печачења који излази са истока.

И после овога видех четири анђела где стоје на четири краја земље, држећи четири ветра земаљска, да ветар не дува на земљу, ни на море, ни на иједно дрво. И видех другога анђела где узлази од истока, имајући печат Бога живог; и повика гласом великим четирију анђелима, којима беше дано да науде земљи и мору, говорећи: Не наносите зла ни земљи, ни мору, ни дрвећу, докле не запечатимо слуге Бога нашега на челима њиховим. И чух број запечаћених: и беше запечаћено сто и четрдесет и четири хиљаде од свих племена синова Израилевих. Откривење 7:1–4.

У извештају о Илији на гори Кармил, када је погледао према мору и угледао облак, гледао је према западу, јер се гора Кармил налази близу Средоземног мора.

И догоди се седми пут да рече: Гле, диже се из мора мали облак, као човекова рука. И он рече: Иди горе, реци Ахаву: Упрегни кола своја и сиђи, да те киша не заустави. 1. Царевима 18:44.

Илија би био окренут ка западу, у правцу Средоземног мора. У дванаестој глави Јеванђеља по Луки, Христос говори о Својој поруци као о поруци раздвајања.

Мислите ли да сам дошао да дам мир на земљи? Кажем вам: не, него раздељење. Јер ће одсада петоро у једној кући бити раздељени, троје против двоје, и двоје против троје. Отац ће бити против сина, и син против оца; мајка против кћери, и кћи против мајке; свекрва против своје снахе, и снаха против своје свекрве. А рече и народу: Кад видите облак где се подиже са запада, одмах кажете: Долази пљусак; и тако бива. И кад видите где дува јужни ветар, кажете: Биће жега; и бива. Лицемери, умете да распознајете лице неба и земље; а како то да ово време не распознајете? Лука 12:51–56.

Порука весника Јерусалиму носи потпис Алфе и Омеге, јер почетак и свршетак поистовећују ислам трећег Тешко, а гласом са „истока“ истовремено поистовећују поруку ислама као запечаћујућу поруку. „Други глас“ са „запада“ поистовећује позни дажд, који је последњи дажд, а сви пророци обраћају се последњим данима. Порука са „запада“ символ је поруке позног дажда, која производи две класе богомољаца. Једна класа не може да препозна поруку позног дажда, јер „не распознаје ово време.“

Следећи елемент вести весника јесте глас „четири ветра“, који је истовремено и вест о запечаћењу и вест о гневном коњу ислама, како је представљено трећим Тешко. Следећи

елемент је против Јерусалима и храма, те тако поистовећује вест свих пророка, која препознаје једну класу људи који бивају мимоиђени, јер су своје право на спасење засновали не у Христу, него у храму и у свом наслеђу као Божји изабрани народ. То су они који су кроз сву свету историју представљени као они који објављују: „Храм Господњи, храм Господњи, то смо ми.“ Вест против Јерусалима и храма јесте лаодикејска вест.

„Нема потребе чудити се што црква није оживотворена силом Светога Духа. Мушкарци и жене остављају по страни поуку коју је Христос дао. Гнев и лакомство односе победу. Храм душе испуњен је злоћом. Нема места за Христа. Људи иду својим сопственим изопаченим путевима. Неће да послушају речи Спаситеља. Узимају себе у своје руке, одбацујући укор и опомене, све док се свећњак не уклони са свога места, а духовно расуђивање не помрачи људским замислима. Иако оскудевају у служби, они оправдавају себе, говорећи: ‘Храм Господњи, Храм Господњи смо ми.’ Остављају закон Божји по страни да би следили светлост сопствене маште.“ Review and Herald, April 8, 1902.

Zatim je vesnik podigao glas svoje poruke upozorenja protiv mladoženja i nevesta, kao simbol metodologije „red po red“, jer će proročka linija poslednjih dana biti upravo kao proročka linija u Nojevim danima, kada su se ženili i udavali upravo u vreme kada je potop uništenja bio na pragu da preplavi njihove svetovne težnje i planove.

„Библија објављује да ће у последњим данима људи бити обузети световним пословима, уживањем и стицањем новца. Биће слепи за вечне стварности. Христос каже: ‘Као што је било у дане Нојеве, тако ће бити и долазак Сина човечјега. Јер као што у дане пред потоп јаху једући и пијући, женећи се и удајући, до онога дана кад Ноје уђе у ковчег, и не опазише док не дође потоп и однесе све; тако ће бити и долазак Сина човечјега.’ Матеј 24:37–39.“

„Тако је и данас. Људи јуре у потери за добитком и себичним удољовањем, као да нема Бога, ни неба, ни будућег живота. У Нојево време опомена о потопу била је послата да прене људе из њихове злоће и позове их на покајање. Тако је и вест о Христовом скором доласку намењена да пробуди људе из њихове обузетости световним стварима. Њена је сврха да их пробуди за осећање вечних стварности, како би обратили пажњу на позив за Господњу трпезу.“

„Јеванђеоски позив треба да се упуту целом свету — ‘сваком народу, и племену, и језику, и људима.’ Откривење 14:6. Последња вест опомене и милости треба да обасја сву земљу својом славом. Она треба да допре до свих слојева људи, богатих и сиромашних, великих и малих. ‘Изиђите на путеве и међе,’ каже Христос, ‘и приморајте их да уђу, да се напуни кућа Моја.’“ Христове очигледне поуке, 228.

Последњи елемент опомене наглашен је у претходном одломку. Порука представљена као глас против „свега народа“ јесте вечно јеванђеље, које указује на неопходност да се испуне захтеви јеванђеља да би се човек спасао. Први захтев вечног јеванђеља јесте да се бојимо Бога, а тај страх почива на стварности да су управо наши греси ставили Христа, Сина живог Бога, на крст.

Сваки елемент весника Јерусалиму током његових седам година службе представљао је вечно јеванђеље, које је било истоветно јеванђеље што је било објављено током седам година у којима је Христос потврдио савез с многима од 27. до 34. године. То је такође вечно јеванђеље које се проповеда у последња два раздобља последњих дана, и оно је нарочито својствено поруци позног дажда, будући да је то порука ислама трећег Тешко. Оно означава печатење сто четрдесет и четири хиљаде, одвајање пшенице и кукоља, лаодикијско стање кукоља и троструку примену пророштва као симбол методологије позног дажда, која је „заповест на заповест“.

Poruka o sedam godina u toj istoriji proročki je smeštena unutar „dana osvete“, koji su bili deo samog prvog pominjanja Hristove poruke i dela, a Njegova poruka i delo treba da budu ponovljeni u poslednjim danima od strane sto четрдесет и четири hiljade. Oni će tada prepoznati svoju poruku unutar proročkog okvira „dana Božje osvete“. U Njegovoj Reči predstavljena su dva biblijska tipa Božje „osvete“: Njegova osveta nad Njegovim narodom, kao i Njegova osveta nad Njegovim neprijateljima.

„Седам времена“ из двадесет шесте главе Левитске приказује Божју освету над Његовим бунтовним народом, а та освета обухвата и дословно и духовно гажење светилишта и војске. У оквиру симболике гажења светилишта и војске представљена је и симболика Божје освете над Његовим непријатељима. У последњим данима Божја освета против Његовог народа представљена је као избљување лаодикијског адвентизма при ускоро долазећем закону о недељи. На тој прекретници отпочиње и Његова освета над савременим Вавилоном.

Истражни суд над живима над лаодикијским адвентизмом, за којим следи извршни суд над тирском блудницом и звери коју она јаше и над којом влада, представља пророчку историју последњих дана, у којој се испуњава дејство сваког виђења. Свако виђење треба применити на та два пророчка раздобља, јер је методологија позног дажда примена пророчке линије на пророчку линију. На почетку те две историје Исус је означио „знак“ који доказује да су они који тада живе последњи нараштај у историји Земље.

Прво раздобље започело је када је 11. септембра 2001. године започело запечаћивање сто четрдесет и четири хиљаде. Унутар тог путоказа био је постављен „знак“ који је Христос означио у Луки двадесет првој.

Наставићемо ово проучавање у следећем чланку.

„А сада, браћо, Бог жели да заузмемо свој положај уз човека који носи фењер; желимо да заузмемо свој положај тамо где је светлост, и где је Бог дао труби одређен звук. Желимо да труби дамо одређен звук. Били смо у недоумици, и били смо у сумњи, а цркве су спремне да умру. Али сада овде читамо: ‘И после овога видех другог анђела где силази с неба, који имаше велику власт; и земља се осветли од славе његове. И повика силно јаким гласом говорећи: Паде, паде Вавилон велики, и поста станиште демонима и тамница свакоме нечистоме духу, и кавез свакој нечистој и мрској птици’ [Откривење 18:1, 2].“

„Па, како ћемо онда ишта знати о тој поруци ако нисмо у положају да препознамо ишта од светлости неба када нам дође? А исто тако ћемо прихватити и најмрачнију обману када нам дође од некога ко се слаже с нама, када немамо ни трунке доказа да их је послао Дух Божји. Христос је рекао: ‘Ја дођох у име Оца својега, и не примате ме’ [види Јован 5:43]. Ето, то је управо дело које се овде одвија још од времена скупа у Минеаполису. Зато што Бог шаље поруку у своје име која се не слаже с вашим схватањима, ви [закључујете] да она не може бити порука од Бога.“ Sermons and Talks, том 1, 142.